

KAPILAND'IN KIYAMETİ

MİYASE SERTBARUT

tudem

KAPILAND'IN KIYAMETİ

MİYASE SERTBARUT

KAPILAND'IN KIYAMETİ

© 2018, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Miyase Sertbarut
EDİTÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: Hülya Dayan
KAPAK RESMİ: Maria Brzozowska
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Mart 2018 (5000 adet)

ISBN: 978-605-285-030-5
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

KAPILAND'IN KIYAMETİ

MİYASE SERTBARUT

Miyase Sertbarut

1963 yılında Ceyhan'da doğdu.

Keloğlan, Jules Verne, Orhan Kemal ve Karabaşlarıyla büyüdü.

Okula giderken hep karnı ağrıyordu. Yani o öyle zannediyordu...

Gazi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi, yine karnı ağrıyordu.

Öğretmenlik yaptı, karnının ağrısı geçmiyordu.

Yazmaya radyo tiyatroları ile başladı. Öykü, roman, masal türlerinde yapıtlar verdi. Karnının ağrısı geçti. Kitapların bütün ağrılara iyi geldiğini düşünüyor.

Yazarın Devlet Tiyatroları repertuarında *Nalıncı ile Padişah* adlı çocuk oyunu bulunmakta, ayrıca *Sınavsız Hava Sahası* adlı oyunu pek çok okulda sahnelenmektedir. *Komşumuz Çok Acayip* adlı romanı 2013 yılında Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Vakfı ödülünü almıştır. Yazarın diğer kitaplarından bazıları: *Koşkent'in Kayıp Çocukları*, *Dedemin Sihirli Dükkânı*, *Gizli Bahçe Masalları...*

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Emre ile Cemre (ilk okuma serisi)

Bir Dilek Tut (masal), **Akvaryumdaki Denizkızı** (masal)

Tuna'nın Büyülü Gemisi (öykü), **Kırmızı Kartal** (öykü)

Altın Avcıları Plajda (öykü), **Yangın Tüpüyle Uçan Çocuk** (öykü)

İkizler İz Peşinde (öykü), **Saat Canavarı** (öykü)

Sarı Maymun (roman), **Kaçak Köpek Biber** (roman)

Yalancı Portakal (roman), **Sınıfta Kalanlar Okul Açtılar** (roman)

Sisin Sakladıkları (roman), **Buz Bebekler** (roman)

Kapiland'ın Kobayları (roman), **Kapiland'ın Karanlık Yüzü** (roman)

Kapiland'ın Kıyameti (roman), **Yılankale** (roman),

Kimsin Sen? (roman), **Çöp Plaza** (roman)

Ara Âlem 1 – Tarlakoz'un Tuzağı, 2 – Yasak Oyun, 3 – Yeniden

Doğuş (roman), **Gerçekle Büyümek Düşlerle Yürümek** (ilkgençlik romanı)

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

Çocukluğumun Tanrısı Piper Pa-25 (roman)

Bölümler

1. Alvin.....	9
2. Yeni Hayatlar.....	15
3. Rastgele Oyunu.....	34
4. Kilitli Buzdolabı.....	39
5. On Beş Katlı Karanlık.....	54
6. Depremden Bir Gün Sonra	64
7. Zehrin Gözünde Herkes Eşittir.....	69
8. Alvin.....	71
9. Depremden Beş Yıl Sonra.....	74
10. Depremden On Yıl Sonra.....	76
11. Depremden Yirmi Yıl Sonra.....	79
12. Depremden Otuz Yıl Sonra.....	81
13. Bahri'nin Çiftliği.....	107
14. Adadakiler ve Kirli Topraktakiler	119
15. Yedi Uyurlar	130
16. Alvin'e Ne Oldu.....	142
17. Bir Magmacı ile İlk Karşılaşma.....	148
18. İnsansız Hava Aracı.....	161
19. Alvin'in Ses Dosyası	165
20. Magmacıların Mekânı	172
21. Herkesin Aradığı Ne.....	182
22. Kim Efendi, Kim Uşak	194
23. Makinenin Rüyası.....	198
24. Son Oyun.....	213

*Bütün okurlarıma,
Kapiland'ın kıyametinden
uzak bir dünya umuduyla...*

1

Alvin

Alvin, akülü sandalyesi ile asansöre bindi. Kabinde ondan başka kimse yoktu, içeride kamera olmadığını da biliyordu. Sol tarafındaki fûme aynaya baktı, kendi yüzüne değil, sandalyesinin aynadaki görüntüsüne.

“Yorucu bir gündü,” dedi aynadaki sandalyenin jantlarına doğru eğilip.

“Senin için öyle Alvin.”

Ses, akülü sandalyenin baş kısmından, hemen Alvin’in kulağının arkasından gelmişti. Genç bir erkeğin sesinden ayırt edilemeyecek, kısmen mekanik bir insan sesi.

“Yine de bana ekleyeceğin yeni programlar için enerjin kalmıştır,” dedi aynı ses.

Genç mühendis, ellerini sandalyesinin kolunda okşarcasına gezdirdi.

“Her şeyi istiyorsun değil mi? Tıpkı doymak bilmez bir insan gibi... Yine de seninle çalışmak beni dinlendiriyor.”

Asansör durdu, kapı açıldı, Alvin sandalyesiyle koridora çıktı, yaşadığı dairenin kapısına ilerledi. Hiçbir yönlendirme düğmesine basmamıştı, hiçbir komut fısıldamamıştı. Akülü sandalye, gideceği yolu ezberlemiş akıllı bir at gibi, sahibinin yönlendirmesine ihtiyaç duymuyordu. Onlara dışarıdan bakan biri, engelli genç bir adam ve onun en büyük yardımcısı olan son model, dört çeker, tekerlekli bir sandalye gördüğünü zannederdi. Bu düz görüşün arkasında ise genç adamın üç yıl önce üzerinde çalışmaya başladığı zeki bir makine vardı. Alvin, makinenin fonksiyonlarını geliştirmek için hâlâ çalışıyordu. Bir zamanlar satranç şampiyonu olan ama sonra bilgisayarla yaptığı maçta yenilen Kasparov'un sözlerinin etkisi altındaydı.

“Büyük hayalleri gerçekleştirmek için zeki makinelerin yardımına ihtiyacımız var. İnsanlığımızı gösteren şey, yalnızca çekiç sallamak veya satranç oynamak değil, hayal kurmaktır.” demişti Kasparov.

Alvin, akülü sandalyesinde oturarak çekiç sallayacak değildi, satranç oynamak da pek ilgisini çekmemişti, ama büyük bir hayali vardı: “Dünyanın en zeki makinesini ben yaptım” diyebilmek.

Kapiland'a geldiğinde on altı yaşında ve lise sondaydı. Düzenlenen bilim festivalinde ülkesi Filipin'i temsil etmişti. O zamanki projesi bir tür akıllı kapı sistemiydi. Bu sistem anahtar istemiyordu, ön yüzüne yerleştirilen küçük çiplerle ev sahibini sesinden, yüzünden tanıyıp kapının

açılmasını sağlıyordu. Aslında olağanüstü bir proje değildi, benzerleri daha önce yapılmıştı ama Alvin hem on altı yaşındaydı hem de ayrıntılara önem vermişti. Sistem her durumda yanılmadan çalışıyordu. Ev sahibinin sesi hastalık nedeniyle değişmiş olsa bile, yüzüne maske takıp kapıya yaklaşırsa bile sistem doğru kişiyi algılıyordu. Projesini sunmak için festival jürisinin karşısına çıktı. O yıllarda kullandığı tekerlekli sandalye manuel ve kırık döküktü. Gösteri, ikiz kardeşler üzerinde uygulanacaktı. Alvin kardeşlerden yalnızca birini sisteme ev sahibi olarak tanımladı. Akıllı kapı kendisine tanımlanan kardeş için açıldı, sesi ve yüzü aynı olsa da diğeri için “geçersiz kişi” uyarısı verdi.

Festival jürisi, Alvin’i zeki ve yetenekli bulmuştu, böylece Kapiland’ın en önemli bilim akademisine burslu olarak kabul edildi. Filipin’deki ailesi haberi aldığı anda yoksul olmalarına rağmen bir kazan noodle pişirip komşulara dağıttı.

Alvin, akademideki çalışmalarıyla, bulduğu çözüm yollarıyla, önerdiği formüllerle kısa zamanda ilgi odağı haline geldi. Yapay zekâ sohbetlerinde adı mutlaka geçerci. Bu gencin başarısı Başkan Truman’a da ulaştırıldı ve daha akademideki altıncı ayında Alvin, Kapiland’ın başkanı Truman’dan bir sipariş aldı.

Truman gelişmiş bir bilgisayar istiyordu. İnsana benzer ama insan kapasitesinin üstünde olan; düşünce üretebilen, plan yapabilen, akıl yürüten, hastalanmayan, ölmeyen, mil-

yarlarca veriyi karşılaştırıp sonuçlar çıkarabilen, hatta yaptığı planları uygulamaya koyabilen mekanik bir organizma.

Alvin, “Denerim,” dedi.

Şimdi üzerinde oturmakta olduğu akülü sandalye işte o ‘denerim’ diye başladığı çalışmaydı. Eski manuel sandalyesi koridorda tozlanırken Alvin kendisini her yere taşıyan yeni sandalyesini akılla donattı. Projesini akülü sandalye biçiminde kurgulaması başkalarından gizleyebilmek içindi. Gören herkes, son model bir engelli aracı derdi, başka bir şey değil. Bunu Truman’a teslim ettikten sonra en kısa zamanda kendisi için de bir tane yapacaktı. Çünkü üç yıldır üzerinde çalıştığı bu proje hayatını oldukça kolaylaştırmıştı. Üstelik onunla birlikte yaşamak, gerçek bir arkadaşla yaşamaya çok benziyordu. Onunlayken yalnızca bacaklarının kıpırtısızlığını değil, yalnızlığını da hissetmiyordu. Konuşuyor, tartışıyor, hatta şakalaşıyorlardı.

Bir süredir onu makineden öte canlı bir organizma gibi görmeye başladığının kendisi de farkındaydı. Bazen ona bir isim vermek geçerdi aklından, ama isim hakkının Başkan Truman’da olması daha doğru olacağından, bundan vazgeçerdi. Sonuçta o bir siparişti. Belki de makine kendine bir isim koymalıydı. Şimdiye dek makine bunu kendi kendine hiç sormamış mıydı? Ama böyle bir soru bilinç gerektirirdi, benliği olanlar sorardı bunu: “Kimim ben?”

Alvin, dairesinin kapısına yaklaştı, kapı kendiliğinden açıldı. Geniş hole girdiler. Konforlu bir daireydi, çünkü Başkan Truman kendisine dünyanın en zeki makinesini teslim edecek genç için hiçbir masraftan kaçınılmamasını emretmişti.

Mutfğa girdiler. Alvin tezgâhtaki kahve makinesinin düğmesine bastı.

Akülü sandalye alaycı bir tonlamayla güldü. “Çok ilkel bir mekanizma.”

“Kendinle kıyaslamıyorsun değil mi?” dedi Alvin gülererek. Sonra aklını kurcalayıp duran soruyu sordu. “Bir ismin olsun istemez misin?”

Makinenin yanıtı gecikmedi. “İstemez miyim hiç, hatta az önce kendime bir isim verdim bile.”

Alvin güldü. “Öyle mi? Ne çabuk!”

“İçimde olup biten şeylerin hızını sen bile ölçemezsin.”

Genç mühendis tezgâhtaki fincanı, kahve makinesinin yanına sürükledi.

“Bu durumda tanışmamız gerekiyor.”

“Adım Loob... Beğendin mi?”

Alvin, akülü sandalyenin kolunu sıkıca kavradı. “Loob mu, bu Filipince!”

“Evet, çünkü beni var eden sensin, bu yüzden senin ana dilinde bir ismim olmalı diye düşündüm.”

Loob’un Filipincedeki anlamını düşündü Alvin, “içeride” demekti. Doğru bir seçim yapmış diye geçti zihninden.

Dışarıda hiçbir şeyi yokmuş gibi görünse de içi sonsuz sayı-
da veri barındırdığından sanki okyanus büyüklüğünde ydi.

“Adını beğendim Loob. Kahve ister misin?” diye şaka
yaptı genç mühendis.

Loob, bu şakaya gülerek karşılık verdi, bir yandan da ha-
vadaki kahve kokusunu analiz edip bilgi dağarcığına ekledi.

“Bu yeni bir marka, içinde yoėun sentetik aroma var, i-
mesen iyi edersin.”

Alvin yüzünü buruşturarak fincanını geri bıraktı tezgâ-
ha.

2

Yeni Hayatlar

Alvin'le Loob'un arkadaşlığı sıkı bir dostluğa dönüşürken Kapiland'dan binlerce kilometre uzak olan Ankara'da farklı bir heyecan yaşanıyordu. Eylül ayıydı ama şehir kışa değil, sanki ilkbahara hazırlanıyordu. Bunun nedeni ülkenin dört bir yanından otobüslerle, trenlerle, uçaklarla gelip kentin nüfusuna eklenen yeni gençlerdi. Onlar için lise, aile, teyze, enişte, o eski mahalle geride kalacak, bu şehirde bambaşka bir heyecan başlayacaktı. Belki dört yıl, belki beş, belki de daha fazla; başkentin kaldırımlarında onların da ayak izi olacaktı. Elllerinde toplu taşıma kartları, metro duraklarının adına alışacaklardı. Yeni arkadaşlıklar kurulacak, derin bilgili hocalar ders anlatacak, belki lise aşkı unutulacak, başka birine âşık olunacaktı.

Gençlerin içi içine sığmazken Ankara öyle kaskatı kalırmı? “Betonum ben, beton” diyebilir mi? Diyemez. Betonların da içi içine sığmaz olmuştu; sanki harçlarına yalnızca çimento, kum, su değil; iki üç kürek de türkü katılmıştı.

Gri binalarla birlikte şehrin ağaçları, kaldırım taşları, duvar yazıları, havuz fiskiyeleri, sokak müzisyenleri, park güvercinleri yeni gözler için daha fazla parlamıştı. İşte Ankara, yüzünde koyu gri bir makyaj olsa da şehri heyecanla selamlayan yeni üniversiteliler nedeniyle eylül ayında kendine yine çekidüzen vermişti.

Mehtap, kendi küçük şehriden anne babası tarafından uğurlandığında içi içine sığmayan o gençlerdendi. Sevinçinin tek nedeni çok istediği Veterinerlik Fakültesini kazandığı için değildi. Marji de Ankara'yı seçmişti. Genç kız, arkadaşı İstanbul'da okuyacak diye öyle kaygı duymuştu ki, bu yüzden bozuştukları bile olmuştu. Ama Marji, biraz da İstanbul'un keşmekeşliğinden korktuğu için olsa gerek Ankara'da Moleküler Biyoloji okumaya karar vermişti. Aynı üniversitede olmasalar da bunun cumartesi vardı, pazarı vardı; bayram tatili, seyran tatili vardı. Buluşacak çok zamanları olacaktı.

Mehtap'ın teyzesi Feride Hanım, yeğeninin Ankara Üniversitesi kararına çok sevinmişti. Daha önce bu konuyu konuştuklarında, "Ankara'yı kazanırsan yanımda kalırsın, ne gerek var yurttta kalmaya," demişti. Sıcak yemeği olurdu, çamaşırları yıkanırdu, hem de teyzesine can yoldaşı... Marji, genç kızın da kendisi gibi yurttta kalmasını yeğlerdi ama Mehtap kafasına çoktan koymuştu, teyzesiyle kalacaktı. Olur da geçinemezlerse, teyzesi her şeyine karışacak olursa bir yurda ya da arkadaşlarıyla bir eve geçebilirdi.

Feride Hanım'ın evi şehir merkezine biraz uzakta, on

beş katlı bir binadaydı. Görkem Sitesi'nin giriş katındaki daireyi beş yıl önce almıştı. Kendine ait küçük bir bahçesi olması onu mutlu eden nedenlerden biriydi. Hırsız korkusu da yoktu, çünkü sitenin güvenlik görevlisi vardı.

Güneye bakan odayı yeğeni için düzenledi. Burada zaten bir karyola vardı, oda genişti. Kilerde katlı vaziyette duran masayı buraya taşıdı, üzerine güzel bir örtü serdi. Komşusunun bodruma attığı kitaplığı onun yardımıyla yerleştirdi. Perdeler biraz soluktu; çekmeceleri, dolapları karıştırıp daha canlı renkleri olan perdeler bulup onları astı, içerideki hava bir anda güzelleşti. Perdenin mavi, turuncu rengine uygun bir de yatak örtüsü ayarladı.

Mehtap'ın geleceği gün Feride Hanım yemekleri yapmış, televizyon karşısında oyalanıyordu. Gözü sık sık duvardaki saate kayıyordu. Derken telefonu çaldı. Arayan Güvenlikçi Vasıf'tı.

“Misafiriniz var Feride Hanım, yeğeninizmiş, Mehtap Taşçı.”

“Gönder Vasıfçığım, gözüm yoldaydı zaten.”

Feride Hanım telaşla kapıya yöneldi. Kızcağızın bavulu, çantası falan ağır olmalıydı, yardım gerekirdi.

Mehtap bir yandan ağır bavulunu sürüklerken bir yandan binayı süzüyordu. Keşke teyzem en üst katta oturuyor olsaydı, diye geçirdi içinden. Oradan şehir manzarası izlemek fena olmazdı.

Teyzesinin kendisine doğru geldiğini görünce bavulu bırakıp koştu. Sarıldılar teyze yeğen.

KAPILAND'IN KIYAMETİ

Yıl 2019... Büyük deprem ve ardından ateşlenen füzeler... Dünya nükleer kıyameti yaşamaktadır.

Kapiland'ın daha fazla sömürü, daha fazla kâr hırsıyla zehirlenen uygulamaları, 'yapay zekâ'yı bile isyan ettirecektir.

Kitap bu sistemi eleştirirken insani değerlere de göndermelerde bulunuyor; iyiliği, kötülüğü, hissetmeyi, vefayı ve ahlaki sorguluyor.

www.tudem.com
f t i o tudemyaingrubu

ISBN: 978-605-285-030-5

9 786052 850305